

בשירות הוד מלכותה

עוד לפני החמסין הראשון התיישבה מולי בסלון זוגתי-שתחיה והודיעה שהיא רוצה לצאת למסע של "מלכת המדבר" בסין. אמרתי שאין שום בעיה, אז היא מיד צעקה עליי שהיא כל היום רק עובדת אצל כולנו ומגיע לה גם זמן בשביל עצמה.

התברר שזו הייתה אחת השיחות האלה, שבהן היא תיכננה גם את מה שאני אגיד, אבל החלטתי לשבור את הקללה: קמתי מהכורסה, חיבקתי אותה ברכות, ואמרתי לה שאני חושב שזה רעיון מצויין שהיא תיסע כי הכי חשוב שהיא תהיה מאושרת. בתגובה היא פרצה מיד בבכי מר והאשימה אותי שאני מנסה להיפטר ממנה.

מה שהייתי אמור להגיד כמובן הוא שאין לי שום בעיה להסתדר בלעדיה למרות שלצערי אני לא יכול בשום אופן להסתדר בלעדיה.

אני יודע שאין שום היגיון במשפט הזה, אבל 50.1% מהקוראים חושבים שהוא סביר לגמרי. מבחינתן, זוהי זכותה היסודית של כל אישה לנסוע ל"מלכת המדבר" אחרי שהשקיעה בנו שנים ארוכות של מסירות אינסופית שבהן כיבסה, גיהצה, בישלה, רחצה, שטפה, אפתה וסידרה. נכון אמנם שהיא לא עשתה אף אחד מהדברים באופן אישי ממש, אבל מבחינה פסיכולוגית אין ספק שהיא התייסרה כאילו היא עומדת באמבטיה על ארבע ומקרצפת את הרובות במברשת שיניים (לטובת 49.9% מקוראינו, לא, אין שום צורך שתדעו מה זה רובות).

הבעיה היא רק שאם היא יכולה לנסוע לעשרה ימים לסין, זה מעורר בה את החשד המציק שכל המאמץ האדיר שהיא עשתה כל השנים היה מיותר בעצם ויתברר שאין שחר לתיאוריה הסודית שלה, לפיה אם היא לא תהיה פה כדי להשיג עלינו, כולנו נהפוך להומלים ונמות מרעב או מהאוכל של אמא שלי.

זו, אגב, הסיבה להצלחה הפנומנלית של מסעות כמו "מלכת המדבר": מפני שהיא לא צריכה להתמודד לבדה עם הסבל הנורא הנגרם לה מכך שהיא נהנית.

במקום זה היא מוקפת בנשים כמוה. נשים יציבות, חזקות, משוחררות ומלאות עוצמה שיכולות להיכנס בשש בבוקר לג'יפ, להתניע, ואז לדהור בשדות האורז של סין. שש-עשרה שעות מאוחר יותר, עייפות אך מרוצות, הן מגיעות ליעדן הנחשק: עוד שדות אורז.

אלא שזה לא משנה להן, מפני שהדבר הכי חשוב ב"מלכת המדבר" הוא שהן ביחד. נשים, כידוע לכל פמיניסטית, אינן מגור, וכל אחת מהן שונה מאוד מהשנייה, אבל אילו הן היו בטעות מגור, בהחלט יכול להיות שהיינו שמים לב לכך שהן מעדיפות לעשות דברים בקבוצות.

להלן דוגמה מקרית: אם גבר קם בבוקר, הולך למכון כושר ומגלה שמכונת הריצה מקולקלת, הוא ייגש למרדכי ויגיד לו שצריך לתקן את המכונה. המרדכי, שגם הוא גבר, יגיד לו בתגובה שבאמת צריך, ושניהם ייפרדו בתחושת סיפוק עמוקה של אנשים שעשו משהו משמעותי בחייהם.

זוגתו של אותו איש, לעומת זאת, אם יתגלה לה שמכונת הריצה מקולקלת, תצא מיד למסע ברחבי המכון עד שתאתר לפחות עוד שלוש נשים שחושבות בדיוק כמוה, ואז ארבעתן ילכו אל המרדכי ויתלוננו על כך שהן משלמות לא מעט כסף על המכון, שיש עוד מכונים בעיר, ושאלו לא יתקנו את מכונת הריצה עוד היום הן בהחלט ישקלו להתלונן על זה עוד פעם.

לזכותן ייאמר שרוב הסיכויים שבמקרה הזה המרדכי אכן יעשה משהו בנידון ויתפטר מיד.

בדומה לכך, אין זה מן הנמנע שקבוצה של 24 גברים תיסע למסע ג'יפים בסין, אבל במקרה הזה החוויה החברתית היא שולית יחסית שכן הם יתמקדו בדבר היחיד שחשוב באמת בזמן שאתה נחשף לתרבות עתיקה כמו סין – זה שיש להם ג'יפים. למעשה הם ייסעו עד למחוז יואן שבדרום-מערב סין רק כדי שיוכלו לבדוק אם יש אפשרות לקחת ג'יפ ולנסוע לתוך צוק בוויית של 84 מעלות עם שני גלגלים באוויר בזמן שהטחול

שלהם תלוי מחוץ לחלון. נשים, לעומתם, ייסעו עד למחוז יואן ואם במקרה אחת מהן נשואה לי, היא תתקשר הביתה ממנזר טיבטי על קצה הר המשקיף על נוף קדומים פראי ומיד תודיע ש"הבנות מקסימות". בשלושים ושבע השנים הבאות היא והבנות המקסימות יתכנסו לפחות אחת לחודש כדי לדון בכך שאיזה כיף היה בסין כשגילינו שאנחנו מקסימות.

לגבי סין עצמה יש להן קצת פחות מידע כי את רוב זמן הנסיעה הן מבלות בדיונים סוערים על כך שהפעם, לדעתן, הן נסעו בשביל עצמן. זה יהפוך להיות הסיסמה שלהן, והן ידגישו בכל הזדמנות שהן נסעו בשביל עצמן ואך ורק בשביל עצמן במסגרת תהליך מבורך של "העצמה נשית" שבמהלכו יתברר שהן אכן נסעו בשביל עצמן ולא בשביל הילדים או משה כחלון.

אני מניח שכבר הבנתם בשלב זה שהיא נסעה.

ביומיים הראשונים הייתי מבובלב קצת, ואני נאלץ להודות שבלעדיה התקשיתי מאוד לטפל בילדים כי הם לא היו. ילדים, כידוע, הם עם סתגלן, וחמש דקות אחרי שהמטוס שלה המריא הם כבר הסתגלו לזה שאין לי כוח אליהם. בתגובה הם הלכו לאורן

איורים: זיהר כהן

לשחק פלייסטיישן ולא חזרו.

הבעיה היחידה הייתה שהיא התקשרה כל חמש דקות ושאלה אם הכל בסדר. אחרי יומיים הבויק בי רעיון.

"תגיד", שאלתי אותה, "אולי את יודעת איך מפעילים את מכונת הכביסה?"

הנושא עלה במוחי כי בדיוק באותו רגע גמרתי לעשות כביסה. סליחה? ברור שאני יודע להפעיל מכונת כביסה, מה אני, מפגר?

"אם זו כביסה לבנה", היא הודיעה לי, "אתה צריך לכבס ב-90 מעלות".

"יו", התעלפתי במקום, "את רצינית?"

הקול שלה התמלא בעונג שכמותו לא שמעתי מאז שאמרו לה בהמראה להדק את החגורות. "בטח מתוק", היא אמרה ברכות, "אולי הייתי צריכה להשאיר לך פתק".

אמרתי לה שאני מתנצל שהפרעתי, סגרתי את הטלפון, ספרתי בלב עד מאה, ואז התקשרתי שוב. "תגיד", התעניינתי, "יעלי אוהבת צמה או קוקו?"

אני מניח שהבנתם כבר את הטריק: אל תודה אפילו בעינויים שאתה לא מסתדר בלעדיה, אבל תשאל כל הזמן שאלות שמוכיחות שאתה ממש לא מסתדר בלעדיה. כי אם יש דבר שמעצים נשים זה שהן יכולות לנסוע לערבות סין ולהגיד שם לחברות שלהן,

"הרביל הזה, דקה הוא לא יכול להסתדר בלעדיי".

כשהיא נוסעת, הטריק הוא כזה: אל תודה אפילו בעינויים שאתה לא מסתדר בלעדיה, אבל תשאל כל הזמן שאלות שמוכיחות שאתה ממש לא מסתדר בלעדיה

